

Áldja meg az Isten

Dalriada

Áldja meg az Isten azt az édesanyát,
Ki katonának neveli fel a fiát,
Húsz évig tartja világ pompájára,
Húsz év után adja fekete gyászra,
Szólnak ott az ágyúk, pengnek a kardok,
Szülőföldem, immár elbúcsúzó,
Éltem áldozom császár háborújáért,
Véremet kiontom az idegen nemzetért.

Hogy a nagy Isten nem könyörül,
Vitézek közül egy sem menekül,
Áss, pajtás sírt az én kardhegyemmel,
Takard le a két szemem a szemfedővel,
Áldja meg az Isten azt az édesanyát,
Ki katonának neveli fel a fiát,
Húsz évig tartja világ pompájára,
Húsz év után adja fekete gyászra,

Viszik az magyar fiúkat a háborúba,
Keservesen sírhat minden édesanya,
Haza sem tér majd mindünk, ha hazatérünk,
Bosszúálló Isten, állj bosszút értünk.

Viszik az magyar fiúkat a háborúba,
Keservesen sírhat minden édesanya,
Haza sem tér majd mindünk, ha hazatérünk,
Bosszúálló Isten, állj bosszút értünk.

Börtönül borul ránk a nagy vadon,
Takarónk nyomor, nem az irgalom,
Az égre kiált fel minden csepp vérünk,
Bosszúálló Isten, állj bosszút értünk!
Nézz ki, rózsám, a te ablakodon,
Most visznek ki engem a faluból.
Vess utána utoljára egy pillantást,
Többet úgysem látjuk soha egymást.

Viszik az magyar fiúkat a háborúba,
Keservesen sírhat minden édesanya,
Haza sem tér majd mindünk, ha hazatérünk,
Bosszúálló Isten, állj bosszút értünk.

Viszik az magyar fiúkat a háborúba,
Keservesen sírhat minden édesanya,
Haza sem tér majd mindünk, ha hazatérünk,
Bosszúálló Isten, állj bosszút értünk.